

T de Teatre celebra 25 anys amb una comèdia sobre el dolor i les emocions

Julio Manrique dirigeix i és coautor d'«E.V.A.», que s'estrena avui al Romea

Àgata Roca, Albert Ribalta i Rosa Gámiz en una escena d'E.V.A.

JUSTO BARRANCO
Barcelona

Cinc joves actrius acabades de graduar a l'Institut del Teatre van crear el 1991 una companyia anomenada T de Teatre que va aconseguir un èxit fulgurant amb el seu debut, *Petits contes misògins*, i, sobretot, amb el seu segon muntatge, *Homes!*, del qual n'han representat unes, avui improbables, 850 funcions. Aquesta segona obra la dirigia Sergi Belbel, que forma part de la llarga llista de coneguts directores amb qui les T de Teatre han col·laborat al llarg dels seus onze espectacles, entre els quals hi ha Javier Daulte, Alfredo Sanzol, Pau Miró i, ara, Julio Manrique. Manrique (Barcelona, 1973) és el director i també el coautor –amb Cristina Genebat i Marc Artigau– d'E.V.A., una comèdia dramà-

tica sobre el dolor i les emocions inspirada en una *Contra* de La Vanguardia dedicada al neurofisiòleg Jordi Montero. Una comèdia que estrenen avui al Romea com a part de la programació del Grec i amb la qual les T de Teatre celebren 25 anys en escena –l'obra és plena de complicitats amb aquest fet–, encara que n'acumulin 26, perquè el seu anterior muntatge, *Premis i càstigs*, es va estrenar fa dos anys.

Un quart de segle que, certament, ha fet que la companyia no sigui la mateixa del començament. Llavors es van unir Àgata Roca, Carme Pla, Mamen Duch, Míriam Iscla i Rosa Gámiz, i amb els anys aquestes dues últimes deixarien el grup i s'hi incorporaria Marta Pérez. Però per a E.V.A., Duch està rodant una sèrie a Madrid –encara que farà una aparició per Skype a la funció– i Rosa Gá-

miz ha tornat per substituir-la. A més, les acompanyen a escena Albert Ribalta, Jordi Rico i Carolina Morro, que dona vida a Eva, una noia de 25 anys –l'edat de la companyia– plena de pors, projectes i a punt d'abandonar el niu en aquesta comèdia d'històries creuades, històries que quatre antigues companyes d'escola inicien en camins diferents que s'acaben creuant.

Quatre dones que pateixen diferents tipus de dolor, des del mal de coll d'una actriu d'una companyia anomenada T de Teatre, que assaja l'espectacle dels 25 anys de la seva companyia i que ha de cantar una cançó i està bloquejada, fins al dolor d'una mare amb una hèrnia que té una filla a punt de marxar. Des del dolor d'una venedora de pisos de vida molt grisa a qui li pica tot i no para de gratar-se, fins al d'una aneste-

Vilarasau i el periodisme, a la Sala Beckett

■ Emma Vilarasau ja havia donat vida a una periodista a *Desclassificats*, de Pere Riera, i ara torna a la professió amb *Un tret al cap*, la nova obra de Pau Miró, que aborda la censura en l'àmbit públic i el privat. A la peça, que serà a la Sala Beckett fins al 30 de juliol, una periodista ha estat acomiadada d'un diari. «Ella es planteja si ha estat pel fet de ser dona, d'acostar-se als seixanta o ser incòmoda. Després, es qüestiona si ha exercit el seu ofici amb rigor. Es fa un autointerrogatori ètic. La seva germana (Imma Colomer) escriu contes i, després d'anys de no estar juntes, es retroben per conviure», explica Miró. I apunta que «si en el periodisme, una pota essencial de la societat, és important poder dir coses difícils de dir i d'escoltar, això també es trasllada a l'àmbit de les germanes, i em fa preguntar-me què perdem com a societat i individus quan deixem de dir les coses o d'escoltar-les». Una tercera actriu, Mar Ulldemolins, dona vida a una treballadora acomiadada d'una empresa alimentària i hi ha un últim paral·lelisme a l'obra entre què passa «si la informació que consumim està intoxicada i els aliments tampoc no tenen el que ens diuen. De què ens alimentem, en tots els sentits? Si no estem ben informats, on anem?», diu l'autor.

sista que es dedica a mitigar el dolor dels altres però que està anestesiada, que té les emocions guardades amb pany i clau perquè té tanta por que ha decidit no sentir.

«Volem fer una comèdia que servís per celebrar els 25 anys de la companyia però que no fos un autohomenatge ni una reunió dels millors moments, sinó una història amb vida pròpia», assenyala Manrique. I explica que E.V.A., a més del nom d'una de les protagonistes i de la primera dona de la humanitat segons el cristianisme, són les sigles de l'Escala Visual Analògica del dolor. Una escala que s'utilitza en medicina perquè els pacients assenyalin el grau de malestar que senten. «S'utilitza especialment quan hi ha dolors molt aguts i és una manera d'intentar objectivar una cosa tan difícil d'objectivar com el dolor, perquè és una emoció, i les emocions són difícils de mesurar».

Manrique recorda que durant el procés creatiu, quan llegien tot el que passava al seu voltant en clau de l'obra, van veure una *Contra* en què Jordi Montero deia «que el segle XXI seria el de les dones, de les emocions i les neurociències i vam entendre que era el que d'alguna manera estàvem intentant incloure a l'obra. Una obra de dones d'emo-

L'obra es va inspirar en una 'Contra' de 'La Vanguardia' amb el neurofisiòleg Jordi Montero

cions i on les neurociències, les preguntes relatives al cervell com el gran misteri per desxifrar en aquest segle XXI, eren a l'epicentre». «Montero diu que el dolor és cultural perquè és emocional i el que li fa molt mal a un, a un altre n'hi fa menys, i el que fa molt de mal a Barcelona, en fa menys al Congo: les emocions estan a l'inici i el final de tot, i al centre», afegeix el director, que explica que a E.V.A. parla de «dones complexes, en crisi, que necessiten lluitar per solucionar alguna cosa, per entendre qui són».

Les que saben qui són són les T de Teatre. Per a l'actriu Carme Pla, estan en un moment «en què mires endavant i endarrere. Enrere perquè celebren els 25 anys, però amb ganes de continuar, d'innovar i no quedar-nos estancades, de no dir ja ho tenim fet i ara vivim com reines». ●